

telse, at den arbejdsløse har Beviser for, at han, gennem et Arbejdsanvisningskontor eller ved Henvendelse til et Arbejdsudvalg, forgæves har søgt om Arbejde; men har han det, saa har han ogsaa Ret til at faa Understøttelse. Hvis vi kunde faa en saadan Bestemmelse ind i Lovgivning, mener jeg, det vilde være den simpleste og den mest paalidelige Kontrolbestemmelse, der overhovedet kan sættes ind i en Arbejdsløshedslov, og kunde det ske, saa er det for mig ikke det afgørende, om Staten giver nogle faa Millioner mere eller mindre ud, blot vi har Sikkerhed for, at de tilfalder Folk, der uden egen Skyld er arbejdsløse.

Endvidere er der baade fra konservativ Side og ogsaa fra socialdemokratisk Side her i Salen talt om Forslaget om Arbejdsgivernes Bidrag til Krisefonden, og der er i den Forbindelse fremkommet en meget stærk Kritik af Regeringens Forslag. Man har sagt, at det er ganske urimeligt at sondre mellem Arbejdsgivere, der driver industrimæssigt Erhverv, og f. Eks. en Arbejdsgiver paa Landet eller en mindre handlende, der har en Mand som Medhjælp, eller andre, der har f. Eks. en Tjenestepige. Overfor disse Indvendinger har jeg Lyst til at fremsætte mine Anskuelser. Man kan med Rette sige, at Grundlaget for vore Arbejdsløshedskasser har vi faaet fra Udlandet. Det er en Form for Forsikring, der er kommet frem særlig i Svejts og i Sydtysskland i 80erne og i 90erne, og den var, i hvert Fald i Svejts, i Genfersystemet, bygget op paa det Grundlag, at Arbejderne skulde betale $\frac{1}{4}$, Arbejdsgiverne $\frac{1}{4}$, Staten $\frac{1}{4}$ og Kommunerne $\frac{1}{4}$, Arbejderne selv betalte kun $\frac{1}{4}$, og alligevel er det et godt Forsikringsprincip. Men der var ingen, der der tænkte paa at forlange, at en lille Haandværker eller en Detailhandler eller f. Eks. en Landmand skulde betale et Bidrag, thi man erkendte, at det skulde være selve Erhvervsformen, der skulde være afgørende for, om en Arbejdsgiver skulde betale Bidrag eller ej. Man har for nylig i England gennemført en ny Arbejdsløshedslov, hvorved man netop indfører det nye, at nu skal Arbejdsgiverne betale $\frac{1}{3}$ af de Midler, Arbejdsløshedskasserne faar, men ogsaa her har man sat et bestemt Skel netop mellem Tyende eller Tjenestefolk, der staar i et fast Arbejdsforhold, og virkelige Lønarbejdere, og jeg synes, det er ganske naturligt og rimeligt, at man opretholder dette Skel, thi det er en Kendsgerning,

at det at drive en lille Virksomhed eller f. Eks. det at drive Landbrug eller at have en Tjenestepige ikke er en Erhvervsform, der kan føre til Arbejdsløshed. Det modsatte er Tilfældet med Storindustrien; man kan godt sige, at den gaar i Ryk og Stød; i Opgangstider suger den Arbejdskraft til sig, men saa snart Vendingen, Strømkæntningen kommer, og den ikke længere har Brug for saa megen Arbejdskraft, har den lige saa let ved at sætte Arbejderne paa Porten og saa sige til Samfundet: Nu kan I overtage Forpligtelsen til at forsørge dem. Det er Stordriften og kun Stordriften, der paa alle Omraader medfører og maa medføre Arbejdsløshed, og derfor er det ganske naturligt, at naar man taler om Arbejdsgivernes Bidrag, skal man sondre mellem Stordrift og den almindelige mindre Bedrift.

Jeg kommer nu til et Punkt, der jo særlig i Debatten i Gaar var Genstand for megen Omtale, og det er det Punkt i Forslaget, der kræver, at Arbejderne skal være tvunget til at gaa med til de Kursus, som bliver oprettet, thi ellers kan de miste Understøttelsen. Jeg kunde have Lyst til i denne Forbindelse at oplæse den Udtalelse, som blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Stauning. Jeg ved ganske vist nok, at den blev oplæst i Gaar, men paa den anden Side synes jeg, at den er saa interessant, og det, som er sagt i den, er fremsat saa kønt og saa rigtigt, at det nok er værd at læse det op endnu en Gang. Det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte nemlig i Forbindelse med en stærk Kritik af de omtalte Tvangskursus følgende, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse: „En saadan Tvangsoplæring har jeg altid hørt skulde være uheldig; Frivillighed ved Undervisning er sikkert det bedste, og i alt Fald overfor voksne Mennesker kan jeg ikke tænke mig, at det Tvangssystem, der her søges indført, skulde kunne gøre andet end fordærve Undervisningen for et større eller mindre Antal af dem, der skal søge den.“ Det er jo rigtigt, at det ærede Medlem der gør en Undtagelse for voksne Mennesker, gør særlig opmærksom paa, at han finder, Tvangsundervisning vilde være uheldig overfor voksne Mennesker. Men man maa dog gaa ud fra, at naar det ærede Medlem i Begyndelsen af det citerede udtaler: en saadan Tvangsoplæring har jeg altid hørt skulde være uheldig, maa en saadan Udtalelse ogsaa